

колективна жертва, а като на избраница, призвана да прекрачи патриархалните норми, като на избраница, която ще осъществи истинската медиация между профанното и сакралното. Чрез своята интерпретация Славейков отваря вратите, през които този мотив тръгва в литературата на модернизма от Петко Тодоров до Гео Милев. Те обновяват не само фолклорния първоизточник, но и самата интерпретация на Славейков.

Космогоничните митове, които Славейков интерпретира, са универсални и това му помага да достигне до общочовешки значения – една основна задача на литературата на модернизма. Така поетът утвърждава близостта на духовните търсения на българската литература с тези на европейската, като едновременно с това запазва родния характер на традицията, но на едно много дълбинно равнище. Вазов интерпретира главно историята – похват, който има за цел оразличаването, а не приобщаването на българската народност. Тази насоченост на Вазов към историята е обусловена от факта, че той твори в епохата на етноцентризъм, в епохата на утвърждаването и консолидацията на народността. В този смисъл историята на всяка една отделна култура е сюжет, върху който може да се гради различието. Според Цветан Тодоров²⁶ историята на дадена страна всъщност е резултатът от всички последователни въздействия върху нея. В началото на XX в. Пенчо Славейков поставя началото на едно ново модернистко разбиране на понятието *родно*, което се разкрива чрез интерпретация на предмодерната традиция на мита и фолклора за сметка на историята.

²⁶ Тодоров, Цв. *Завладяването на Америка. Въпросът за другия*. С., 1992, с. 79.